

τὴν κεφαλὴν τῆς νὰ ἐπαναπέσῃ ἐπὶ τοῦ προσκεφαλίου. Ὁ μαῦρος ἐπροχώρησε διὰ νὰ ἴδῃ ἂν ἤκουάζετο. Ἀλλ' ἐκείνη δὲν ἦν πλέον ἐν τῇ ζωῇ.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Ταμκρίεζ διέμειναν ξηροὶ, ἀλλ' αἱ ἀρτηρίαι τοῦ μετώπου του, ἐφάνησαν ἐτοιμαὶ νὰ διασπασθῶσι. Συναισθησάσας ὅλην τὴν δύναμιν, ἣτις τῷ ἔμενεν, εἰς ἓν φίλημα, ἐπλησίασε τὰ φλογερὰ χεῖλη του πρὸς τὸ θερμὸν εἰσέτι τῆς κυρίας του στόμα, καὶ κεραυνοβολημένος ἔπεσεν ἔπειτα πρὸ τῶν ποδῶν τῆς.

‘Ἡ σκιά εἶχεν ἀκολουθήσει τὸ σῶμα.

Ἐκ τοῦ Γαλλ. II. Γ.

Ο ΛΕΑΝΔΡΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΙΚΩΝ.

(Συνέχεια ἴδε φυλ. 14).

ΙΑ'

Εἰς δωμάτιόν τι οἰκίας πενιχρᾶς, δωμάτιον γυνὸν σχεδὸν καὶ ἐμφαίνον τὴν ἄκραν πενίαν τῶν οἰκούντων, ἐπὶ στρωμνῆς οὐδεμίαν ἔχουσας περιποίησιν ἔκειτο νεανίας τις ἀσθενής, οὗ τὰ κατῆσχενα μέλη, ἡ ὠχρότερα τοῦ νεκροῦ ὄψις, ἡ ἐναγώνιος ἀναπνοή, τὰ κοιλωθέντα ἀλλ' ἀστράπτοντα ὄμματα, καὶ αἱ φοινισσόμεναι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν περρεῖα ἐδήλουν, ὅτι ὑπὸ δεινοῦ κατὰτρίχεται πυρετοῦ μακρασμῶδους.

Δύο μικρὰ κοράσια εἰσῆρχοντο καὶ ἐξήρχοντο εἰς τὸν κοιτῶνα, περίλυπα καὶ τεθορυβημένα, ἐκτελοῦντα δὲ, ὡς ἐφαίνετο, τὰς διαταγὰς γυναικὸς καθημένης παρὰ τὸ προσκεφάλιον τοῦ ἀσθενούς.

‘Ἡ γυνὴ αὕτη, φέρουσα ἐνδυμασίαν Ἑλληνικὴν, εἰ καὶ τεσσαρακοντούτης, διέσωζεν ὅμως, ὡς αἱ πλείσται Ἑλληνίδες, καταρανὴ ἔχνη τοῦ πρῶην κάλλους τῆς, ἀποτυπουμενοῦ εἰς τοὺς χαρακτῆρας τοῦ ἀσθενούς. Ἐφαίνετο δὲ μᾶλλον ἀδελφὴ τις πρεσβυτέρα ἢ μήτηρ τοῦ νεανίσκου, διότι ἡ δύστηνος ἦτο μήτηρ του.

Καθημένη ἐπὶ ἔδρας χαλαρᾶς, εἶχεν ἀτενῶς τὰ ὄμματα ἐπὶ τοῦ υἱοῦ τῆς, παρὰμονέουσα πᾶν κίνημα, ἀκροωμένη πᾶσαν φωνὴν αὐτοῦ.

— Εἶσαι τῶρα καλῆτερα; Λεάνδρε, τὸν ἠρώτησεν ἐπὶ τέλους, ὅτε οὗτος ἐζήτησε ν' ἀνακαθίστη ἐπὶ τῆς στρωμνῆς. Τὸ τελευταῖον ἱατρικὸν δὲν σ' ἔκαμε καλόν;

— Εἶμαι καλῆτερα, μητέρα, ἀπεκρίθη μετὰ φωνῆς κεκηκυίας, πολλὴν αἰσθάνομαι ἐλάφρωσιν, γενοχωροῦμαι μόνον διότι ἔμειναν τῶρα δύο μῆνας αἰεργασίαι μου ὀπίσω, καὶ θὰ ὑποφέρετε ὅλοι σας, μητέρα.

— Ἄ! υἱέ μου, πρῶτα τὴν ὑγίαν σου καὶ δι' ἐργασίας ἔχει ὁ Θεός, νὰ μὴ σὲ στενοχωρῇ τοῦτο διόλου, ἂν μ' ἀγαπᾷς, παιδί μου. Καὶ ὁ ἱατρός δὲν σ' ἐσύστησε τὴν ἡσυχίαν τοῦ πνεύματος; Ὁ πατήρ

σου ἐντὸς ὀλίγου λαμβάνει ἀφεύκτως, θέσιν, καὶ ἂς ἔχη δόξαν ὁ Θεός, δὲν θὰ μᾶς λείπῃ πλέον τίποτε. Μὴ, νὰ ἔχῃς τὴν εὐχὴν μου, μὴ σὲ τήκουν αὐταὶ αἱ ἰδέαι, ὁ Θεός εἶναι πολυεύσπλαγχνος καὶ δὲν ἀφίνει κἀνένα.

— Ναί, μητέρα, πιστεύω εἰς τὴν εὐσπλαγχνίαν του καὶ διὰ τοῦτο ὑπέμεινα καὶ ὑπομένω καὶ ἐγώ. Ἐλπίζω διὰ σᾶς καὶ ἐν εὐτυχίαν, ἂν ἐγὼ πλέον δὲν περιμένω.

— ὦ! νὰ ζῆς, Λεάνδρε μου, μὴ λέγῃς τοιούτους λόγους, διότι σπαράττουν τὴν καρδίαν τῆς μητρός σου.

Καὶ ἡ δυστυχὴς γυνή, ἐμπλέους ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς δακρύων, ἔκλινε καὶ περιεπτύξατο τρυφερῶς τὸν υἱὸν τῆς, ἀνταποδόντα μετὰ συγκινήσεως τὴν μητρικὴν ταύτην θωπεϊάν.

Ὁ ἀσθενὴς οὗτος, ὡς ἐνόησεν ὁ ἀγνώστης, ἦτο ὁ ἡμέτερος Λεάνδρος. Δὲν ἦτο δύσκολον ἐξ ὧν εἶδομεν καὶ ὁποῖον ἐγνωρίσαμεν τὸν νέον τοῦτον, νὰ προμαντεύσωμεν, ὅτι δὲν ἔμελλε ν' ἀνθέξῃ πολὺν χρόνον εἰς τὰς ἀλλεπαλλήλους θλίψεις του. Ὅχι μόνον ἐτήκετο διὰ τὴν περὶ τὴν ποίησιν ἀποτυχίαν του, ἀλλ' ὑπέφερον ἠθικῶς καὶ κατ' ἄλλοις τυχῶν θανάτου προισταμένου, ὅστις τὸν ἄνθρωπον δὲν ἐξετίμα υπεράνω τῆς περὶ τὸ ἀντιγράφειν ἱκανότητός του, ἐφέρετο ἐνίοτε πρὸς αὐτὸν ἀποτόμως καὶ ὑπεροπτικῶς. Χρειαζέται δὲ ἄλλος θάνατος εἰς φύσεις, ὁποῖα ἦν τοῦ Λεάνδρου; Δὲν ἀντέσχε λοιπὸν, ἡσθένησεν ἀλλὰ μὴ θέλων νὰ διακόψῃ τὰς ἐργασίας του, δὲν ἐμαρτύρει τὴν ἀγωνίαν του. Ἀλλὰ τέλος, ἐσπέρην τινὰ ἐπανεληθὼν εἰς τὴν οἰκίαν του, ἔπασσε μὲ σποδρὸν πυρετόν. Προσεκλήθη ἱατρός τις, ὅστις ὅμως μετὰ τὴν δευτέραν ἐπίσκεψιν δού; συμβουλάς τινας καὶ γράψας συνταγὴν, δὲν ἐπληρώθη, ὅχι μόνον διότι τὸ νόσημα τοῦ Λεάνδρου ἐφάνη αὐτῷ θανατηφόρον, ἀλλὰ καὶ διότι ἔβλεπεν ὅτι οἱ κόποι του δὲν ἦτο δυνατόν ν' ἀνταμειφθῶσι. Τότε ὁ δυστυχὴς πατήρ προσέτρεξεν εἰς ἄλλους ἀληθῶς φιланθρώπους ὁπαδοὺς τοῦ Ἱπποκράτους, οἵτινες δὲν ἐδίστασεν νὰ ὁμολογήσωσιν εἰς τὸν πατέρα τὸν κίνδυνον τοῦ ἀσθενούς. Ὅμως δὲ μετεχειρίσθησαν καὶ μετεχειρίζοντο εἰσέτι ἀφιλοκερδῶς πάντα τὰ μέσα τῆς ἐπιστήμης, ὅπως σώσωσιν αὐτόν.

Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἐπανευρίσκομεν τὸν Λεάνδρον, ἡ πρώτη ὁρμὴ τῆς ἀσθενείας ὑπεχώρησεν εἰς τὴν ἀτονίαν ἐκείνην καὶ τὸν μακρασμὸν, τὸν προάγγελον τοῦ θανάτου. Ὁ ἀσθενὴς δὲν ἀποθνήσκει μὲν ἀμέσως, ἀλλ' ἡ ζωὴ του εἶναι ὡς ἡ λάμψις τοῦ σβεννυμένου λύχνου, ὅστις, ἐνῷ ἤδη φωτίζει ἀμυδρῶς, ἀλλ' ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐμψυχούται καὶ περιαιυγάζει λαμπρότερος. Εἶναι αὕτη ἡ βραχεῖα πάλιν μετὰ τοῦ σκότους καὶ τοῦ φωτός, μετὰ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου...

Τὸν Λεάνδρον δὲν ἐλάνθανεν ἡ κατάστασίς του, καὶ ἡ ἰδέα αὕτη πραγματικῶς τὸν ἐλύπει, διότι ὁ μόνος πόθος του ἦδη ἦτο ἡ Μοῦσα. Δὲν ἤθελε νὰ χωρισθῇ ἀπ' αὐτῆς. Ἠλάνθανετο, ὅτι, ἐὰν ἔζη,

ἔμελλον ν' ἀκουσθῶσι μελωδικοὶ οἱ φθόγγοι του. Ἡ μουσά του τραφεῖσα ἤδη ἀπὸ τὰ δάκρυα καὶ τοὺς πόνους ἤθελε μελωδῆσαι περιπαθῶς. . . Τὴν Ἰουλίαν δέ, οὔτε καὶ ἐνθυμεῖτο πλέον αὐτήν, ἀφ' ἧς μάλιστα ἐπληροφορήθη τοὺς ἀρραβωνίας της, ἀφ' ἧς ἐνόησεν ὅτι ἦτο ὄναρ τῆς νεανικῆς καρδίας του ὁ ἔρωσ ἐκεῖνος. . .

ὦ! ναί, δὲν πάσχει μὲν ἐνεκα τῆς Ἰουλίας, δὲν ἀποθνήσκει ἐκ τοῦ πρὸς αὐτὴν ἔρωτος, ἀλλὰ τὸ πρῶτον κατὰ τῆς καρδίας καὶ τῆς ζωῆς αὐτοῦ τραῦμα ἐπέφερεν ὁ ἔρωσ οὗτος. Διότι εἰς τὴν ὑπαρξίν πολλῶν ἀνθρώπων διακαῆς τις καὶ ματαιωθείς ἔρωσ ἀποφασίζει περὶ ὅλου αὐτῶν τοῦ μέλλοντος.

Ἀπὸ τινων ἐν τούτοις ἡμερῶν παρετηρεῖτο βελτίσις τῆς ἀνέλπιστος εἰς τὴν κατάστασιν τοῦ ἀσθενοῦς. Οἱ ἰατροὶ ἤρχισαν σχεδὸν νὰ συλλαμβάνωσιν ἐλπίδας ἀμυδροτάτας. Πρῶταν δέ τινα εἶχεν ἐξυπνήσει τοσοῦτον εὐδιάθετος, ὥστε τῷ συνῆλθωρήθη νὰ ἐγερθῇ ἐκ τῆς κλίνης καὶ νὰ καθήσῃ ἐπὶ τῆς χθαμαλῆς σιβάδος τοῦ κοιτῶνός του.

Ἀφειθείς πρὸς στιγμὴν μόνος, παρεδόθη εἰς τοὺς ποιητικὸν βρεβασμούς του, καὶ ἡ φαντασία του ἐφέρετο ἡρεμὸς εἰς τοὺς κόσμους τῶν πλασμάτων, ὅτε αἴφνης ἀκούεται θόρυβός τις πρὸ τῆς θύρας του, ἀνοίγει αὕτη, καὶ εἰσέρχεται. . . Τὶς ἤθελε τὸ ὑποθέσει; Εἰσέρχεται ἡ Ἰουλία λαμπροστολίστος καὶ ὑπὸ μόνῃς τῆς μητρὸς τοῦ Λεάνδρου συνοδευομένη. Ὁ κοιτῶν ὡς νὰ ἐπληρώθη λάμψεώς τινος ὑπερφυῶς, τῆς πολυθειλήτρου ἐκείνης κόρης ἐπιφανείσης, ὁ δὲ Λεάνδρος μόλις διιδὼν τὴν περικαλλὴ αὐτῆς μορφήν ἐθαμβώθη, ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἡ καρδιά του ἐπάλλε τοσοῦτον σφοδρῶς, ὥστε δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὴν κεφαλὴν του κατακλιθεῖσαν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου του.

Ἄλλ' ἰδοὺ ἡ Ἰουλία πλησιάζει καὶ διὰ τῆς γλυκείας χειρὸς της λαμβάνεται τῆς πυρεσσοῦσης χειρὸς τοῦ ποιητοῦ, θέτει τὴν τρυφερὰν παλάμην αὐτῆς ἐπὶ τοῦ μετώπου του, καὶ

— Λεάνδρε, τῷ λέγει, ἰδέ με, εἴμ' ἡ ἀδελφὴ σου, ἡ Ἰουλία σου ἐρχομένη νὰ σὲ εἰπῶ νὰ ζήσης, νὰ σὲ εἰπῶ ὅτι σὲ ἀγαπῶ, ὅτι δὲν θέλει τίποτε πλέον μὲ ἀποσπᾶσαι ἀπὸ σοῦ. . .

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἔθλιβε τρυφερῶς τὴν τρέμουσαν χεῖρα τοῦ Λεάνδρου, εἶτα δὲ ἀπέθεσε φλογερὸν ἄμα καὶ ἀγνότατον ἀσπασμὸν ἐπὶ τοῦ καίοντος μετώπου τοῦ νεανίου.

ὦ! τοῦτο ὑπερέβαινε πάσας τὰς δυνάμεις τοῦ Λεάνδρου. Ἐμεινεν ἐξουθενημένος. Καὶ εἰς αὐτὰς τὰς θελκτικωτέρας ὀνειροπολήσεις του δὲν ἠδύνατο νὰ ἰδῇ ὅραμά τι πλέον ἐρατεινὸν, καὶ εἰς τὴν ζάλην τοῦ πνεύματός του, ἐφρόνει, καὶ ὅτε ἠνέωξε τοὺς ὀφθαλμούς του, ὅτι ὑπνωττεν, ὅτι ἐξέλεπεν ὅπτασίαν παραδείσου. Οὔτε ἠδυνήθη νὰ προφέρῃ λέξιν, ν' ἀπαντήσῃ τι.

Ἐνέδωκε τέλος τὴν Ἰουλίαν. Εἰς τὸ πρόσωπόν της εἰκονεῖτο ἤδη ὅλη ἡ μεγαλοψυχία, ὅλη

ἡ εὐσπλαγχνία ἐκείνη, ἡ ἐνοικοῦσα εἰς μόνην τῆς γυναικὸς τὴν ψυχὴν. Τότε ἐξῶ ἑαυτοῦ γενόμενος ὁ εὐτυχὴς νεανίας, ἤρπασε τὰς χεῖράς της καὶ κατέβρεξεν αὐτὰς τοῖς δάκρυσί του.

Ἐκυψε τότε καὶ ἡ Ἰουλία καὶ περιέβαλε θλίβουσα ἐπὶ τοῦ πάλλοντος στήθους της, τὸν ἐνδὸν ἐκ τῆς ἐκστάσεως νεανίαν· προσήγγισαν τὰ πρόσωπα αὐτῶν, ἐμίχθησαν τὰ δάκρυά των, τὰ χεῖλη των, τοῦ μὲν νεανίου ὡχρὰ καὶ ἀναιμα, τῆς δὲ νέας ροδόεντα καὶ φλογερά, ὡς δύο ρόδα, λευκὸν καὶ ἐρυθρὸν, θάλλοντα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ στελέχους, συννητήθησαν καὶ ἀντήλαξαν μακρὸν, ἄσπilon, θερμὸν ἀσπασμὸν. . . Ἐτελείτο τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ ὕμναιος, ὁ παρθενικὸς καὶ ἅγιος, ὅχι τοῦ σώματος, ἀλλὰ τῶν ψυχῶν.

IB.

Τὴν τρίτην ἡμέραν ἀπὸ τῆς ἀνωτέρω σκηνῆς, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Λεάνδρου ἦσαν τὰ πάντα θόρυβος, τὰ πάντα κατῆφεια καὶ οἰμωγή.

Ὁ ἐναγκαλισμὸς, ὁ ἀσπασμὸς ἐκεῖνος τῆς Ἰουλίας ἐφόνευσαν αὐτόν· διότι καὶ ἡ μεγάλη εὐτυχία, ὡς ἡ μεγάλη συμφορὰ, θανατόνει.

Τῷ ἐφάνη τότε, ὅτι ἠνοίχθησαν τὰ οὐράνια. Ἡ ψυχὴ του ἀπολαύσασα ὅτι θεϊότερον ἠδύνατο νὰ ποθήσῃ ἐπὶ τῆς γῆς, ἐσκιρτήσεν ἐντὸς αὐτοῦ καὶ ὥρμα ν' ἀναβῇ εἰς τὸν οὐρανὸν σὺν τῷ φιλήματι ἐκείνῳ τῶν παρθενικῶν χειλέων, διότι αὐτὸ ἦτο τὸ πρῶτον καὶ τὸ ὕστατον ἐρωτικὸν φίλημα τῶν δύο νέων. Οὕτως ἀναρπάζεται καὶ τὸ ἄγθος ἐν ἔαρι, ὑπὸ τοῦ ἀσπασμοῦ τοῦ ζεφύρου καὶ σὺν αὐτῷ φέρεται αἰθέριον.

Ὁ Λεάνδρος ἀπέθνησκεν εὐτυχὴς, θλιβόμενος δὲ μόνον, ὅτι ἄφινεν ἀπαρηγορήτους τοὺς ἀγαθοὺς γονεῖς του, ὅτε ἠσθάνετο ἐν ἑαυτῷ τὴν δύναμιν νὰ πράξῃ ὑπὲρ αὐτῶν καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ μεγάλα.

Κατὰ τὰς τελευταίας του στιγμὰς ἐπεφάνη αὐθις ἡ ἐρατεινὴ μορφή τῆς Ἰουλίας, ἥτις καθημένη παρὰ τὸ προσκεφαλαίον του ὑποτεταγμένη καὶ ἄδακρυς, ὡμοίαζε τὸν Ἄγγελον τῆς σιωπῆς θλίψεως κύπτοντα ἐπὶ τάφου ἐρατεινοῦ. . .

Εἰς τὸν χαρακτῆρα, ὅποιον τὸν ἐγνωρίσαμεν, τῆς Ἰουλίας, αἱ ἐπισκέψεις αὐταὶ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Λεάνδρου δὲν ἦτό τι παράδοξον καὶ ἀδύνατον. Πληροφορηθεῖσα παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ της, ὅστις, νεανίας ἔχων τὴν ἀγαθοτέραν καρδίαν, ὑπέσχετο ὅτι θέλει καταστῇ ποτε ἐνάρετος πολίτης, ἐπεσκέπτετο συνεχῶς τὸν Λεάνδρον, διασώζων αὐτῷ πάντοτε τὴν φιλίαν του, πληροφορηθεῖσα, λέγομεν, ὅτι ἐπασχέδεσθαι, μιᾷ ἡμέρᾳ ἐδήλωσεν εἰς τὴν μητέρα της, ὅτι ἐπεθύμει νὰ τὸν ἰδῇ καὶ συνοδευθεῖσα ὑπὸ τινος ἀρχαίας τῆς οἰκίας ὑπηρετρίας, μετέβη ὡς εἶδομεν, εἰς τοῦ Λεάνδρου.

Εἶχεν ἀπόφασιν νὰ εἴπῃ μόνον λέξεις τινὰς παρηγορητικὰς εἰς τὸν δυστυχῆ νεανίαν, τοῦ ὁποῖου

τὴν ἀσθένειαν ἀπέδιδεν εἰς τὴν ἐρωτικὴν ἀσ-
σίαν της. Τρώσασα, ἤθελε νὰ ἐπιφέρῃ τὴν ἴασιν,
ἀλλ' ἡ συμπαθητικὴ φύσις αὐτῆς, ἡ ἐρώσῃ ψυχῇ
της παρέσυραν αὐτὴν ἄκουσαν εἰς τὴν ἀπαρχά-
λυτον ἐκχυσιν τοῦ αἰσθηματός της.

Εὐτυχεῖς φύσεις, ἀλλὰ δυστυχεῖς δι' ἑαυτὰς καὶ
διὰ τοὺς ἄλλους!

Ἔως ἐδῶ ἐνομίζομεν, ὅτι εἶχε τελειώσει ἡ θλι-
βερά αὕτη ἱστορία, διότι δὲν ὑπεθέτομεν, ὅτι ὁ
θάνατος τοῦ Λεάνδρου ἠδύνατο νὰ φέρῃ εἰς τὸν
τάφον ἢ καὶ νὰ θλίψῃ ἀπαρηγορήτως τὴν καρδίαν
τῆς νέας, ὅσον εὐαίσθητον καὶ ἂν τὴν ὑπολάβω-
μεν. Οἱ ἐρωτες καὶ οἱ τεθνεώτες λησμονοῦνται
ταχέως. Ἀλλὰ ἐδόθη εἰς ἡμᾶς ἡ ἐξῆς ἐπιστολὴ τῆς
Ἰουλίας πρὸς τὴν Ἰριγένειαν, ἐν ᾗ θέλομεν ἶδει ὁ-
ποίας τρώντι θυσίας εἶναι ἱκανὴ νὰ πράξῃ ἡ γυ-
νὴ, τῆς ὁποίας ἡ καρδιά διέμεινεν ἀγνή καὶ ἡ κοι-
νωνία πρὸς στιγμὴν μόνον ἠδυνήθη νὰ διαφθείρῃ.

« Φιλτάτῃ Ἰριγένεια.

« Μόλις μετὰ δύο μηνῶν βαρυτάτην ἀσθένειαν,
καθ' ἣν ἡ ζωὴ μου ἤλθεν εἰς κίνδυνον, ἀναλαμβά-
νω ὁπωσοῦν, καὶ ὁ πρῶτός μου στοχασμὸς εἶναι
διὰ σέ.

Ὁ σύζυγός σου, βουλευτὴς ἤδη, ἔρχεται εἰς τοῦ
πατρός μου, ἀλλ' ἀκόμη δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸν ἰδῶ.
Μανθάνω ὅμως, μὲ λύπην μου, ὅτι σὺ, φιλτάτη,
θὰ χρονίσῃς εἰς τὴν ἐπαρχίαν, καὶ φοβοῦμαι μὴ
ἐπὶ πολὺ, διότι ὁ βουλευτὴς σου δὲν θέλει εἰς με-
τακαλέσει ἐνταῦθα πρὶν ἢ γένῃ ὑπουργός. . . Ε-
νεπλάκῃς φίλῃ μου, μὲ τὴν ἐπικρατοῦσαν ἀνοη-
σίαν, πλὴν τί μέλλει γενέσθαι; ὑπομονή.

Εἰς τοῦλάχιστον ἡ πολυπαθὴς, ἀπληγάγην ἀπὸ
πάντα ταῦτα. Ἐπιον πικρὸν ποτήριον, ἀλλὰ
τὸ ἔπιον μέχρι τρυγός. Τώρα δὲν μὲ μέλλει
πλέον. Ἄς πίπτουν καὶ ἄς ἀναβαίνουν ὑπουργοί, ἄς
γίνωνται καὶ ἄς ξεγίνωνται βουλευταὶ καὶ γε-
ρουσιασταί, ἄς ἔρχωνται γαμβροὶ φιλόπλουτοι ἢ
δοξομανεῖς, ἀδιαφορῶ πρὸς πάντα.

Μετὰ τοῦ Λεάνδρου συνετάφησαν ὅλοι οἱ πόθοι
μου, ὅλοι αἱ χαρμοναί μου ἐν τῷ βίῳ τούτῳ.
Οὐσα εἰσέτι ἐν τῷ κόσμῳ, μεταβαίνω συνεχῶς
ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἀγγέλου τούτου, καὶ σπένδω
δάκρυα συντριβῆς καὶ ἐλπίδων ἐπὶ τῆς τέφρας του.

Ἀλλὰ ταχέως θέλω ἀποχωρήσει τῆς κοινωνίας.
Ἐδήλωσα εἰς τοὺς γονεῖς μου, ὅτι ἔχω ἀπόφασιν
ἀμετατρέπτου νὰ γίνω νύμφη τοῦ Κυρίου. Ὁ πα-
τήρ μου θὰ ἐνεργήσῃ νὰ μοὶ δοθῇ μία ἐκ τῶν δια-
λελυμένων γυναικείων μονῶν εἰς Πελοπόννησον,
καὶ μετὰ δύο ἄλλων κορῶν, τῶν φίλων μας Κηλ-
λιώπης καὶ Εὐανθίας, αἵτινες ἀηδίασαν, ὡς ἐγώ,
τὸ ψευδὲς καὶ πλάνον τοῦ κόσμου, θέλομεν ὑπά-
γει νὰ ζήσωμεν ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου καὶ νὰ ἐ-
δρῶσωμεν οὕτως ἐν ἄσυχον καταφύγιον εἰς τὰς τε-
τραυματισμένους καρδίας τῶν νεανίδων καὶ τῶν γυ-
ναικῶν . . . τῶν δυστυχῶν! . . .

Θέλεις ἔλθαι νὰ ἰδῇς τὴν ἡγουμένην ἐμὲ καὶ ν'
ἀσπασθῇς τὴν χεῖρά μου, φιλτάτῃ Ἰριγένεια. Θὰ

μᾶς εὕρῃς τόσον ἀταράχους, τόσον εὐτυχεῖς, ὥστε
εἶμαι βεβαία, ὅτι θὰ ζηλεύσῃς τὸν ἅγιον βίον μας,
καὶ ὅτι θὰ ἐπρωτίμας μυριάκις νὰ ἦτο μεταξύ ἡ-
μῶν, ἢ ἐν μέσῳ τῆς ἀνοήτου τύρβης τοῦ κόσμου,
ἔστω καὶ ὑπουργίνα.

Μετὰ ἓνα μῆνα, Ἰριγένειά μου, ἀποθέτω τοὺς
τελευταίους ἐγκοσμίους πόθους μου ἐπὶ τοῦ φιλτά-
του τάφου τοῦ Λεάνδρου, καὶ ἐνδυομένη τὸ σχή-
μα, μεταβαίνω εἰς τὸ προσκύνημά μου.

Δέξαι λοιπὸν τὸν ἀσπασμόν μου τούτον, τὸν δι-
δόμενόν σοι τελευταῖον ἀπὸ μέσου τῆς κοινωνίας,
καὶ ἔλθε ἐν τῇ μονῇ νὰ δεχθῇς ἀσπασμόν ἀγγελι-
κόν, διότι ἐκεῖ μόνον ἀληθῶς ἡ γυνὴ μετουσιούται
εἰς Ἄγγελον.

Χαῖρε καὶ εὐδαιμόνει

Ἡ Ἰουλία σου. »

ΤΕΛΟΣ.

Κ. ΠΩΠ.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ.

Α Ν Θ Η

Α.

Σ' ἀγαπῶ δι' αὐτὰς ποῦ τόσον
Σὲ στολίζουν ἀρετάς.
Σ' ἀγαπῶ διὰ τὴν μαγεῖαν
Ποῦ τριγύρω σου σκορπᾷς.

Σ' ἀγαπῶ διὰ τὰ ἐντελῆ σου,
Σ' ἀγαπῶ διὰ τὰ ἀτελῆ,
Διὰ πᾶν ὅ,τι εἶναι ἰδικόν σου
Σ' ἀγαπῶ διότι εἶσαι ἐσὺ.

Καὶ μ' ἐσένα αὐτοὺς τοὺς τόπους
Ἀγαπῶ ποῦ κατοικεῖς,
Τὸν ἀέρα ὅπου ἀναπνέεις,
Καὶ τὸ χῶμα ὅπου πατεῖς.

Τὸ ὅ,τι ὑπάρχει, διότι ὑπάρχεις,
Διότι ζῆς, καὶ τὴν ζωὴν,
Ἀγαπῶ τὴν πλάσιν ὅλην
Διότι εὐρίσκεσαι εἰς αὐτήν.

Β'.

Ὅπου στέκομαι, ὅπου ὑπάγω,
Παντοῦ ὁ νοῦς μου ἐσὲ ζητεῖ,
Παντοῦ ἐμπρός μου ἐσὺ προβαίνεις,
Χωρὶς σὲ λείπει ἡ ζωή.

Ὅνειρεύομαι, καὶ ἐσένα
Εἰς κάθε ὄνειρον θεωρῶ,
Ἐξυπνῶ, καὶ εἶμαι σιμά σου,
Μοῦ ὁμιλεῖς καὶ σοῦ ὁμιλῶ.

Σὲ ζητῶ σ' τὴν κοινωνίαν,
Στάς ἐρήμους σὲ ζητῶ,
Μόνον σὲ στήν οἰκουμένην
Ἀκούω, βλέπω, ἐπιθυμῶ.